

Psalm 32

Deze psalm bestaat uit drie delen. In de verzen 1 t/m 7 is David aan het woord; in de verzen 8 en 9 spreekt God en in de verzen 10 en 11 is David opnieuw aan het woord.

Boven de psalm staat: *Van David. Een leerdicht.* Deze psalm wil ons een lering geven en omdat deze psalm in de bijbel staat, is deze lering – deze hele psalm – gegrond op openbaring van God. Ook is God rechtstreeks aan het woord in deze psalm in de verzen 8 en 9.

1 Welzalig hij, wiens overtreding vergeven, wiens zonde bedekt is.

Er staat niet: moedeloos is hij, wiens overtreding vergeven is maar zalig is hij, wiens overtreding vergeven is.

Moedeloosheid komt doordat men (1) zondigt en (2) daarna twijfelt dat zonden vergeven zijn op hetzelfde ogenblik dat zij beleden worden. Dat zij volkomen

vergeven zijn en voor eeuwig vergeten.

En zo is het; op hetzelfde ogenblik dat zij beleden worden met een berouwvol hart zijn de zonden vergeven en voor eeuwig vergeten.

2 Welzalig de mens, wie de Here de ongerechtigheid niet toerekent, en in wiens geest geen bedrog is.

Opnieuw de zaligspreking, dat de mens zalig is, wien de Heere de ongerechtigheid niet toerekent. ... *in wiens geest geen bedrog is.* Het gaat om iemand, die eerlijk en oprecht voor God zijn zonden belijdt. Het gaat om zijn zonden en niet om die van anderen.

3 Want zolang ik zweeg, kwijnde mijn gebeente weg onder mijn gejammer de ganse dag;

Toen hij zijn zonden nog niet beleden had, was er wel gejammer, maar niet om de eigen begane zonden. Mogelijk gejammer om opmerkingen of fouten

van anderen en dat ging een tijdje zo door.

Zo'n gejammer om gedragingen of kwetsende woorden van anderen kan wel een hele dag duren maar dat hoeft niet zo te zijn. Het gejammer verdwijnt als er een persoonlijke schuldbelijdenis komt.

Al zouden anderen (waar eerst zo om gejammerd wordt) zich voor 80% verkeerd gedragen hebben en ikzelf maar 20%, dan nog gaat het om die 20% van mij, want daar ben ik verantwoordelijk voor; ik ben niet verantwoordelijk voor wat anderen zeggen of doen.

4 Want dag en nacht drukte uw hand zwaar op mij,

Om David te helpen sprak God dag en nacht tot hem door zijn geweten. Hij voelde in zijn geweten dat hij zelf toch ook fout zat. Maar hij wou dit kennelijk niet direct toegeven.

Hier wordt het woord "zwaar" genoemd. Het is het slechte geweten.

... mijn merg verdroogde als in zomerse hitte. sela Mijn merg verdroogde wil zeggen: mijn innerlijk verdroogde als in zomerse hitte; dan drogen de vruchten uit en verzengen de aren.

Sela was een aanduiding voor de dirigent van de tempelmuziek, dat hij de muziek moest laten aanzwellen. Het is immers een Psalm en waarom moest de muziek nu gaan aanzwellen?

De persoonlijke schuldbelijdenis komt er aan: reden om de muziek te laten aanzwellen.

5 Mijn zonde maakte ik U bekend, en mijn ongerechtigheid verheelde ik niet; ik zeide: Ik zal de Here mijn overtredingen belijden, en Gij vergaaft de schuld mijner zonden. sela

In deze tekst wordt vier keer het woordje "Mijn" of "mijner" genoemd.

Wanneer een ander onvriendelijk tegen ons doet of iets kwetsend tegen ons zegt, dan begint er zagezegd iets in ons te werken.

Bijbels gezegd: wij komen dan in verzoeking om onvriendelijk terug te doen of om ook iets kwetsend te zeggen.

Waar komt die verzoeking vandaan?? Komt die door de ander, komt die verzoeking van de duivel of wat is nu de oorzaak, dat een mens verzocht wordt. Of worden wij van Godswege verzocht?

Wat dit laatste betreft gaan we daarover wat lezen in Jakobus 1:13 waar staat:

Laat niemand, als hij verzocht wordt, zeggen: Ik word van Godswege verzocht. Want God kan door het kwade niet verzocht worden en Hij zelf brengt ook niemand in verzoeking.

Dus God kan door het kwade niet verzocht worden en Hij zelf brengt ook niemand in verzoeking.

Maar waar komt die verzoeking dan wel vandaan? In Jac. 1:14 staat dit duidelijk verwoord:

Maar zo vaak (zo dikwijls) iemand verzocht wordt, komt dit voort uit de zuiging en verlokking zijner eigen begeerte.

Dus daar komt een verzoeking altijd uit voort. Er staat immers: zo vaak iemand verzocht wordt ofwel altijd als iemand verzocht wordt, komt dit voort uit de zuiging en verlokking van zijn eigen begeerte. Met een streep onder eigen.

Een verzoeking komt dus altijd voort uit onze eigen begeerte. Dat wil nog niet zeggen dat men dan ook gezondigd heeft. Er staat immers in vers 15:

Daarna, als die begeerte bevrucht is, baart zij zonde.

Dat daarna is bij Jezus nooit gebeurd. Maar Hij is wel, op gelijke wijze als wij, dus ook door de zuiging en verlokking van zijn eigen begeerte, verzocht geweest. Anders zou het niet juist zijn, wat in de Hebreeënbrief staat dat Jezus in alle dingen op gelijke wijze als wij is verzocht geweest ... maar dan

staat er verder ... doch zonder te zondigen.

6 Daarom bidde iedere vrome tot U ten tijde dat Gij U laat vinden.

In Jesaja 55:6/7 staat: *Zoekt de Here, terwijl Hij Zich laat vinden; roept Hem aan, terwijl Hij nabij is.*

De goddeloze verlate zijn weg en de ongerechte man zijn gedachten en hij bekere zich tot de Here, dan zal Hij Zich over hem ontfermen – en tot onze God, want Hij vergeeft veelvuldig.

God laat Zich dus vinden maar het gaat dan om datgene wat wij verkeerd gedaan hebben en niet wat de ander verkeerd gezegd of gedaan heeft. Het gaat er om dat wij ons bekeren en dan ontfermt God Zich over ons en vergeeft ons.

Zelfs bij een stortvloed van geweldige wateren zullen die hem niet bereiken. Dan ben je weer veilig en op de juiste koers.

7 Gij zijt mij een verberging, Gij bewaart mij voor benauwdheid, Gij omringt mij met jubelzangen van bevrijding. sela

Nu komt er beschutting en bescherming. En nu komen er jubelzangen van bevrijding. Ik word vrij van het gedrag van de ander en het licht breekt door dat het om mijn gedrag gaat. *Sela!*

Weer een gelegenheid dat de dirigent van de tempelmuziek de muziek laat aanzwellen. !

En nu gaat God spreken in deze Psalm:

8 Ik leer en onderwijs u aangaande de weg die gij gaan moet; Ik raad u; mijn oog is op u.

Nu kan Hij ons leren en onderwijzen; de weg die wij gaan moeten is smal en we kunnen wel met elkaar, maar niet naast elkaar de smalle weg bewandelen, want de weg is zó smal dat ik alleen er in pas. Het gaat om mijn gedrag.

9 Weest niet als een paard, als een muilnier zonder verstand, welks trots men bedwingt met toom en bit, opdat het u niet te na kome.

De mooie Willibrord vertaling zegt: *Weest daarom (omdat God ons leert en onderwijst en ons raad geeft) ... weest daarom niet als een paard, niet een redeloos muilnier gelijk; men moet met toom en met bit zijn koppigheid weten te breken.*

Onze koppigheid is dat een mens soms als een rode vlag op een stier reageert op het gedrag van de ander. Door koppigheid verwijt men de ander en stoort men zich aan het gedrag van de ander.

Zijn we ootmoedig dan hoeven we geen toom en bit te hebben en laten we ons leiden. Dan komt het ons niet te na!

10 Talrijk zijn de smarten van de goddeloze (omdat zij zich zo storen aan het gedrag van de ander) maar wij leren dat af.

De goede God leert en onderwijst ons om de smalle weg te gaan, persoonlijk met Hem.

En dan nog het heerlijke vervolg van vers 10: *maar wie op de Here vertrouwt, die omringt Hij met goedertierenheid.*

We gaan meer en meer houden van onze meest naasten; het is alsof goedheid ons omringt. Het gaat immers om mijn gedrag. Een lied zegt: word ik goed, dan wordt alles goed.

En dan als laatste vers 11: *Verheugt u in de Here en juicht, gij rechtvaardigen; jubelt allen, gij oprechten van hart.*

Verheugen – juichen en jubelen. Je jubelt het uit: Halleluja ! God is goed ! Je verheugt je in de Heere en in zijn onderwijzing. Hij omringt ons met goedheid. Je juicht: de overwinning is van de Heere. Verblijdt u in de Heere te allen tijde. Wederom zal ik zeggen: Verblijdt u. (Phil. 4:4).

Tot slot nog een verhaal over de Engelse adel zoals die vroeger op jacht ging.

Als de adel vroeger op paarden op jacht ging, namen ze klapjongens mee, doe op de struiken sloegen met een stok, om het wild te voorschijn te laten komen.

Als dan het wild te voorschijn komt, dan schiet de adel natuurlijk niet op de klapjongens maar op het wild, dat te voorschijn is gekomen door het slaan met stokken op het struikgewas van die klapjongens.

Zo is het ook met het gedrag van de ander. Het gedrag van de ander werkt soms op ons als het slaan met een stok op het struikgewas. Het struikgewas is ons vlees waar de zonde in woont.

Als de zonde in ons vlees begint te werken door het gedrag van de ander, dan is het goed niet op de klapjongen (het gedrag van de ander) te schieten maar op het wild (de zonde in het vlees, dat zich begint te roeren).

De adel kan dankbaar zijn voor het werk van de klapjongens, want zonder hen werd immers het wild niet te voorschijn geroepen!